

Дніпропетровська обласна універсальна наукова бібліотека

Центр Європейської інформації

***Сучасна
проєвропейська
література***

(Добірка за матеріалами Інтернет-сайтів)

Дніпропетровськ, 2010

1. **Андрухович Ю. «Дезорієнтація на місцевості» : Збірка есе**
2. **Наталка Сняданко «Колекція пристрастей, або Пригоди молоді українки»: роман**
3. **Оксана Пахльовська «Ave, Еуропа!» (публіцистика)**
4. **Марина Левицька «Два фургони»: роман**
5. **Ромен Ґарі (Еміль Ажар) "Життя попереду": роман**
6. **Грицак Ярослав — «Життя, смерть та інші неприємності»: збірка есеїв**

Наталка Сняданко Колекція пристрастей, або Пригоди молоді українки

"Колекція пристрастей, або Пригоди молоді українки" (Львів: "Піраміда", 2001; Харків: "Фоліо", 2004, 2006)

Книга "Колекція пристрастей" у травні 2004 року з'явилася в польському перекладі (видавництво "Czarne"), відразу ж увійшла до десятки бестселерів однієї з польських книгарень. Перекладена російською, перекладається німецькою. Як написав про книгу Юрій Андрухович, "цей **роман** став найцікавішим дебютом протягом останніх п'яти років".

На читача чекає колекція пристрастей, що їх зібрала дівчина з "порядної галицької сім'ї" в період свого дорослішання. Крім банальних пристрастей по-українськи та по-російськи, ви познайомитесь із екзотичними – по-італійськи та по-німецьки, не кажучи вже про пристрасті аристократичні.

Наталка Сняданко

«Колекція пристрастей, або Пригоди молоді українки»

Львів, Піраміда, 2001р

Харків, Фоліо, серія Графіті, 2004 та 2006р.

На вас чекає колекція пристрастей, що їх зібрала дівчина з «порядної галицької сім'ї» в період свого дорослішання. Крім банальних пристрастей по-українськи та по-російськи, ви познайомитесь з екзотичними — по-італійськи та по-німецьки, не кажучи вже про пристрасті аристократичні. Кожного разу дівчина намагається зрозуміти — пристрасть це чи кохання? А чи зможете ви відрізнити пристрасть від кохання, то вже ваша справа.

Наталка Сняданко — молода українська авторка. За освітою — філолог (Львівський та Фрайбурзький університети), за фахом — журналіст і перекладач (з польської та німецької). Друкується у львівській та київській пресі. Повість Наталки Сняданко «Колекція пристрастей, або Пригоди молоді українки» була опублікована у 2004 році в Польщі й одразу ж увійшла в десятку бестселерів.

Книга "Колекція пристрастей" вперше вийшла у Львові у 2001 році (видавництво „Піраміда”), у травні 2004 р. з'явилася в польському перекладі (видавництво „Czarne”), відразу ж увійшла у десятку бестселерів однієї з польських книгарень.

Як написав про книгу Юрій Андрухович, „Цей роман став найцікавішим дебютом протягом останніх п'яти років”. Польські літературознавці вважають повість „найдотепнішою пропозицією перекладеної польською української літератури. У своїй "Колекції пристрастей" авторка безжалісно оголює абсурдність стереотипного мислення – про жінок, чоловіків, а також про народи”. Історія дорослішання дівчини з “порядної галицької родини” містить як епізоди, знайомі кожному з власної біографії (наприклад, пристрасті по-українськи чи по-російськи), так і екзотичні експонати італійські, німецькі чи аристократичні пристрасті. Але окрім того існує ще кохання, яке на думку героїні, є чимось більшим за пристрасть і знайти яке не так просто, тому “ми так часто плутаємося, приймаючи пристрасть за кохання, а кохання за чисту монету...” Це література, яка передає читачеві свій внутрішній “драйв”, свою енергетику майже на фізичному рівні.

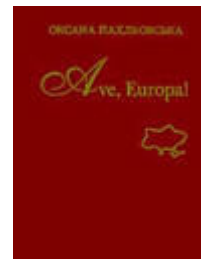
Джерело: <http://www.share.net.ua/forum/index.php?showtopic=3307>

Оксана Пахльовська «Ave, Europa!» (публіцистика)

Оксана Пахльовська у новій книзі розповіла українцям про Європу. Письменниця і культуролог Оксана Пахльовська зустрілася з українськими журналістами в рамках презентації своєї книги «Ave, Europa!».

Латинське «AVE!» означає як вітання при зустрічі, так і прощання при розставанні. «Я не знаю, яке з цих двох «AVE!» скаже Україна в найближчі роки», - пише автор у передмові до видання.

«Ave, Europa!» - це збірка статей, есеїв, текстів публічних виступів автора, написаних у період із 1989 до 2008 року. Частина з них була опублікована в українській пресі. Одна з лейтмотивних ідей збірки полягає в тому, що повернення до Європи дасть змогу Україні поступально розбудовувати власну націю і державу. Книга побачила світ у столичному видавництві «Пульсари». За словами директора видавництва Лариси Копань, «Ave, Europa!» є одним зі знакових сучасних видань. Основна робота Оксани Пахльовської – кафедра україністики Римського університету. Пані Пахльовська одна з небагатьох, хто займається просуванням України, української культури в сучасній Європі. Аналіз культурних, політичних зв'язків з Європою, інтеграції Східної Європи й ролі України між двома світами (православно-візантійським та католицьким) став другим її покликанням після улюбленої письменницької і перекладацької діяльності.

Марина Левицька «Два фургони»

Герої нового **роману** Марини Левицької — трудові мігранти, які прагнуть знайти кращу долю в країні своєї мрії — Англії. Проте на шляху до бажаного щастя на трьох поляків, двох українців, двох китайок і африканця з Малаві чекають важкі випробування: виснажлива праця на полуничних полях та птахофермі, поневіряння без грошей і документів. Книга «Два фургони» в майстерному перекладі Світлани Пиркало має всі шанси полюбитися українцям. Адже, як зазначає авторка, вона «відображує мої враження про Україну – повну життя, на порозі великих змін, країну, якій потрібно себе полюбити».

Ромен Гарі (Еміль Ажар) "Життя попереду". Київ: вид-во К.І.С. Переклад з французької

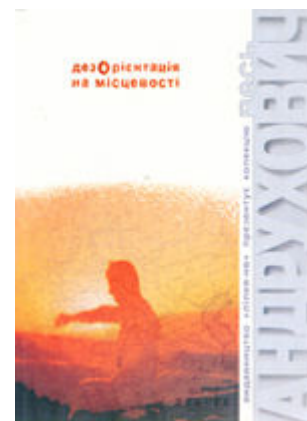
Момо народився у Бельвілі, передмісті Парижу, де живуть переважно "нефранцузи". Араби, негри і євреї, які "перейшли у Бельвіль з Європи дуже давно, старі й утомлені, тому й мусили зупинитись тут і не змогли йти далі". Це смішна,

зворушлива і трагічна історія маленького арабського хлопчика і старої єврейки, яка його виростила. Мадам Роза старіє і робиться немічною, Момо змушений сам боротися з життям і за життя - своє і Мадам Рози. "Життя попереду" - другий **роман** Ромена Гарі, надрукований 1975 року під іменем Еміля Ажара і відзначений Гонкурівською премією.

Андрухович Ю. Дезорієнтація на місцевості : Збірка есе

Це спроби погляду у співіснування культурних просторів: метафізика ландшафтів; людина в дорозі; Центральна Європа як єдність і унікальність; постімперське шукання ідентичності. Три розділи — «Вступ до географії», «Парк Культури», «Про час і метод» — пропонують три різні виміри окресленої проблематики — культурно-історичний, міфопоетичний та індивідуально-екзистенційний.

Зміст

- [Ерц-герц-перц](#)
- [Carpathologia Cosmophilica](#)
- [Місто - Корабель](#)
- [Вступ до географії](#)
- [Три сюжети без розв'язки](#)
- [Після балу](#)
- [Дезорієнтація на місцевості](#)
- [Летючі знаки](#)
- [Арфа і Фавн](#)
- [Імперія це смерть?](#)
- [Безодня між безодень.](#)
- [Ефекти гальорки](#)
- [Усередині свободи](#)
- [Останні поети](#)
- [Близько до тексту](#)
- [Аве, 'Крайслер'!](#)
- [Виклик провінціала](#)
- [Битва під Гоголем](#)
- [Шкура бика, розжоване серце](#)
- [Самотність серед мавп](#)
- [Століття невдахи](#)
- [Час і метод](#)
- [Час і місце, або Моя остання територія](#)

Уривок з книжки:

ДЕЗОРІЄНТАЦІЯ НА МІСЦЕВОСТІ

Місцевість була острівна, північна, дістатися до неї можна було тільки водою, точніше кажучи, водами Фінської затоки. Мені порадили відвідати її з огляду на хронічну нестачу в столиці Фінляндії гострих ландшафтних вражень. Гельсинкі — надзвичайно зручне, приємне, але, як мені здалося, не надто цікаве місто. Ситуацію могла врятувати тільки морська фортеця.

Фортеця, як і все в цій країні, має дві назви — фінську і шведську. Офіційна версія свідчить, що шведської меншини у Фінляндії немає, натомість є шведськомовні фіни. З поваги до них обидві мови вживаються в усіх написах паралельно, і шведська, за висловом знайомого дотепника, є „другою серед рівних”. До речі, блукаючи в лабіринтах сучасної гельсинської міської піктографії й топоніміки, я з часом навчився зважати лише на шведські написи, якісь кореневі ниточки все ж єднали їх зі світом германським, саксонським, Готським — фінські назви натомість було просто неможливо дочитувати до кінця. Цілковіт інша мовна сім'я, нестерпно тяжка для іноземця структура, шістнадцять відмінків і так далі.

Так от, по-шведськи ця фортеця називається Свеаборг, власне кажучи, Шведська фортеця. Фінська ж назва стверджує цілком протилежне — Суоменлінна. Так вони зжилися, так і вживаються поруч на всіх мапах і планах, в усіх путівниках — Суоменлінна, Свеаборг. Була субота, безліч вільно одягненої публіки, схильної до морських прогулянок з дітьми, собаками, наплічниками й велосипедами, чорно-жовтий водний трамвай відходив від причалу неподалік президентського палацу, подорож тривала неповних півгодини — попри набережну Катаяноканлаітури/Скатуддскайен, повз острів Валкосаарі/ Блекгольмен, крізь вітер на палубі, крізь незрозумілі слова навколо, крізь усі шістнадцять відмінків, відтінків і так далі.

Остання обставина, мабуть, і спричинилася до того, що після прибуття на острів я рушив не з усіма, а праворуч — до якихось чорних мурів, котрі були густо порослі різнотрав'ям (середина червня, Північ, налітгарячі-напівзітлілі кульбаби). Це свідчило про запустіння й занепад, мені було добре самому, за мурами могла бути омріяна фортеця. Однак там був лише комплекс якихось жовтих споруд „казьонного типу”, порожніх і глухих, якась колишня острівна в'язниця, казарма або військова-морська школа, або все це разом. Місцями обдерті стіни, фінський прапор на щоглі над головним входом, і — ані душі живої. Були, щоправда, велетенські ясени посеред плацу, а на них — ціла ескадра ворон, яка зустріла мою появу несамовитим вереском — так, немов я був якимось адміралом. І все.

До повернення катера запишалася майже година. Я не квапився і повільно пережив цю мить: безлюддя, ворони, трава. Тоді — так само зосереджено — обійшов мури за периметром. Час до часу опинявся над морем, блідим і тихим. Подружжя немолодих турків обідало, розклавши їжу просто на береговому камінні. Я сфотографував чайку на бастіоні. Більше робити було нічого.

„Місцевість користується людиною — її зосередженістю, її перебуванням в оптичній меланхолії. Подібно до відображення у дзеркалі, місцевості необхідний сторонній погляд, аби вона з'явилася і зрадила себе”, — так кількома днями пізніше говорив ферганський

поет Шамшад Абдуллаєв. Мені здалося, я зрозумів його.

Я раптово зрозумів також те, що фортеці я так і не бачив. Я повважав фортецею щось інше і вбив тут купу дорогого часу. Адаже до неї слід було йти разом з усіма, тоді, відразу після прибуття. Я стрімголов кинувся в інший бік острова, попри кіоски з пивом, тенісні корти, лютеранський храм і дерев'яні вілли. Фортеця була на штучному пагорбі, колись її вигадав шведський король Густав IV — мимохідь згадувалась уся марнота світу, марні наміри Швеції стати великою балтійською імперією, наддержавою, згадувались Полтава, Кронштадт, Інженерний замок у Петербурзі, згадувалось „історія могла бути іншою". У фортечному дворі, як завжди, товклись японці. Я навіщось сфотографував пам'ятник шведському морському воїнству. Місцевість користувалася мною. Я не мав нічого проти.

Грицак Ярослав — «Життя, смерть та інші неприємності»

(книга)

Опис:

Це збірка есеїв – коротка оповідь про сюжети з неподієвої і негероїчної історії.

Усі сюжети взято з українського минулого, але в ширшому, можна сказати, глобальному контексті. Цим контекстом є велика трансформація, що почалася як і п'ять сторіч тому, а закінчилася щойно з падінням комунізму. Головна теза всієї книжки взагалі й кожного есею зокрема: постання України, її історичний розвиток, а головне – її сучасні проблеми, які неможливо зрозуміти поза цим контекстом.